

Належним чином урегульована процедура доведення до відома територіальної громади проектів актів органів місцевого самоврядування є одним із ключових механізмів забезпечення відкритості й прозорості діяльності органів місцевого самоврядування, дієвого громадського контролю.

Список використаних джерел:

1. *Про місцеве самоврядування в Україні* (Закон України). № 280/97-ВР. (2020). Вилучено з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.
2. *Про доступ до публічної інформації* (Закон України). № 2939-VI. (2019). Вилучено з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.

ПРАВО ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛІ ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ, ОСОБЛИВОСТІ НАБУТТЯ

Бойченко Руслан Вікторович

Сумський національний аграрний університет, Україна

Розмаїття форм власності на природні ресурси дає можливість розвитку речових прав на ці об'єкти. Проте на практиці форми власності не є рівними, оскільки закон передбачив, що усі ліси перебувають у державній власності, окрім лісів, що перебувають у комунальній або приватній власності, а також визначив виняткові випадки набуття права комунальної та приватної власності на ліси. Тому натеper частка офіційно облікованих лісів приватної власності є вкрай незначною і становить менше 0,1% загальної площі лісових земель. Водночас розвиток приватного лісівництва, зокрема, в частині лісорозведення є одним із важливих напрямів реформування лісової галузі в державі [1].

Частина перша статті 4 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» проголошує природні ресурси власністю українського народу. Це положення також закріплено положеннями статті 13 Конституції України: «земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності українського народу».

У частині першій статті 56 Земельного кодексу України [2] визначено, що землі лісогосподарського призначення можуть перебувати у державній, комунальній та приватній власності. Статтею 7 Лісового кодексу України [3] визначено, що ліси, які знаходяться в межах території України, є об'єктами права власності Українського народу. Ліси можуть перебувати у державній, комунальній та приватній власності.

Згідно зі статтею 13 Лісового кодексу України право приватної власності на ліси громадян та юридичних осіб України виникає з моменту одержання ними документів, що посвідчують право власності на земельну ділянку, та їх державної реєстрації. Документом, що посвідчує право приватної власності на ліси, є державний акт на право власності на землю, виданий на відповідну земельну ділянку. Тобто норми Лісового кодексу України вказують на те, що право власності на ліси виникає відповідно до земельного законодавства.

Нині законодавством визначено первинні та вторинні способи набуття лісів у приватну власність. Зокрема, статтею 12 Лісового кодексу України встановлено

вичерпний перелік підстав первинного набуття лісів у приватну власність: безоплатно або за плату набувати у власність у складі угідь селянських, фермерських та інших господарств замкнені земельні лісові ділянки загальною площею до 5 гектарів; шляхом створення громадянами та юридичними особами лісів на набутих у власність у встановленому порядку земельних ділянках деградованих і малопродуктивних угідь без обмеження їх площі; шляхом створення громадянами та юридичними особами лісів на земельних ділянках, що належать їм на праві власності. Вторинними способами набуття лісів у власність громадян і юридичних осіб є успадкування лісів згідно із законом, а також набуття за цивільно-правовими правочинами.

Список використаних джерел:

1. Смолярчук, Р. (2018) Особливості набуття права приватної власності на ліси за українським законодавством. *Підприємництво, господарство і право*, (11), 60 – 65.
2. *Земельний кодекс України*. № 2768-III. (2020). Вилучено з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>.
3. *Лісовий кодекс України*. № 3852-XII. (2020). Вилучено з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3852-12>.

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ

Хахалін Микола

Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ, Україна

Науковий керівник:

Панькевич В.М.

канд. юрид. наук, доцент

Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ, Україна

Активний розвиток світової фінансової системи, постійне удосконалення та поява нових технологій, глобалізація дає змогу все швидше здійснювати фінансові операції. У зв'язку з цим загроза відмивання грошей набула глобальних масштабів.

Прагнення України протидіяти відмиванню “брудних” коштів є позитивним кроком на шляху демократичного розвитку, впровадження ринкових механізмів.

Ефективність проведення фінансового моніторингу на пряму залежить від знання всіма учасниками фінансових процесів загальних засад боротьби з відмиванням коштів і відповідного законодавства, обізнаності з типовими схемами відмивання та методами їх виявлення та протидії.

Невід'ємною нормативною базою державного фінансового моніторингу в Україні є:

- положення Конституції України;
- міжнародні договори, міжнародні стандарти;
- закони України;
- укази Президента України;
- нормативно-правові акти Кабінету Міністрів України;
- відомчі нормативно-правові акти центральних органів виконавчої влади України.

Правовою основою, що регулює питання державного фінансового моніторингу